

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30.10.2015r.

Sąd Rejonowy w Krotoszynie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Wojtkowiak- Mielicka

Protokolant: st. sekr. sąd. M. Ciszak

przy udziale Prokuratora : Marii Kołodziejczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 04.02.2015r, 20.04.2015r, 15.06.2015r i 28.10.2015r. sprawy:

M. J.

s. S. i M. zd. W.

ur. (...) w miejscowości T.

oskarżonego o to, że:

wieczorem 26 stycznia 2013 r. około godziny 19.50 w K., woj. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki R. (...) o nr rej (...), jadąc ulicą (...), podczas zbliżania się do przejścia dla pieszych, nie zachował szczególnej ostrożności, nie dostosował prędkości do stanu jezdni, wjechał na przejście dla pieszych z prędkością około 50 km/h, w ten sposób nie zastosował się do treści znaku D-6, który nakazywał zmniejszenie prędkości tak, aby nie narazić na niebezpieczeństwo pieszych znajdujących się na przejściu dla pieszych albo wchodzących na nie, w wyniku czego potrącił pieszą S. J., która weszła w sposób nieprawidłowy na przejście dla pieszych, w wyniku czego piesza S. J. doznała obrażeń ciała w postaci podbiegnięć krwawych w tkankach miękkich okolicy ciemieniowej i potylicznej po stronie lewej, krwawienia podpajęczynówkowego na wypukłości płata ciemieniowego lewego mózgowia, zasinień uda lewego i przedramienia, które doprowadziły do jej śmierci

tj. o przestępstwo z art. 177 § 2 k.k.

1. Oskarżonego M. J. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyżej opisanego tj. występku z art. 177 § 2 k.k. i za to na podstawie tego przepisu skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.
2. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i 70 § 1k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby 2 (dwóch) lat.
3. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzeka zwrot pokrzywdzonej P. L. dowodów rzeczowych w postaci płaszcza damskiego w kolorze zielonym, swetra ażurowego w kolorze popielatym, golfu damskiego w kolorze niebieskim, rajstop damskich w kolorze brązowym, skarpety w kolorze białym z paskiem czerwono-czarnym oraz jednej pary butów w kolorze jasnobrazym typu traper.
4. Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 4 635,39zł.
5. Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych - oskarżycieli posiłkowych P. L., J. J. (1), K. J. i Z. J. kwotę 2376,36 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/-/ **D. W.-M.**

Sygn. akt II K 127/15

UZASADNIENIE

M. J. został oskarżony o czyn z art.177§2kk. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w K. z dnia 18 czerwca 2014r M. J. został skazany za ten czyn na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby. Sąd zasądził też od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych nawiazki w kwotach po 500zł. Wyrok ten został zaskarżony przez obrońcę i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych. Wyrokiem z dnia 13 listopada 2014r Sąd Okręgowy w Kaliszu uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 stycznia 2013r pokrzywdzona S. J. wraz ze swoim psem przebywała u siostry P. L. w mieszkaniu przy ulicy (...) w K.. Po godzinie 19.00 S. J. udała się wraz psem, którego prowadziła na smyczy, do swojego miejsca zamieszkania tj. na ulicę (...).

(dowód: zeznania świadka P. L. k.286v, protokół odtworzenia monitoringu wraz z płytą k.52-55)

Na dworze było już ciemno. Ulica (...) była oświetlona latarniami ulicznymi. Na dworze był mróz -6° C. Na poboczach drogi i na chodnikach leżały przyzmy śniegu. Nawierzchnia jezdni była częściowo pokryta cienką warstwą śniegu. Padał też drobny śnieg. Na ulicy (...) obowiązywało ograniczenie prędkości do 50km/h. Był to teren zabudowany.

(dowód: protokół oględzin miejsca zdarzenia k.10-11, szkic roboczy i właściwy k.12 i k.118, materiał poglądowy k.117 i k.127, zeznania świadka P. R. (1) k.334 i k.150, protokół odtworzenia monitoringu wraz z płytą k.52-55, wyjaśnienia oskarżonego k.497v i k.192)

S. J. aby dojść do domu musiała przejść ulicę (...). W prawej ręce miała torbę z zakupami, a w lewej trzymała smycz, na której prowadziła psa. Na ulicy (...) przy markecie (...), podjęła decyzję o przejściu przez przejście dla pieszych na drugą stronę ulicy. Zanim to uczyniła, stanęła na chodniku. Po chwili obok niej z jej lewej strony zatrzymał się E. P., który również miał zamiar przejść na drugą stronę ulicy. E. P. pozdrowił S. J., ponieważ znał ją z widzenia. E. P. był nietrzeźwy. Wypił na urodzinach kolegi około 400g wódki.

(dowód: zeznania świadków N. C. k. 497v-498 i k.17-18, k.331-332 oraz E. P. k.509, k.78-79, k.333-334)

E. P. spojrział w lewo, a potem w prawo. Zobaczył nadjeżdżający samochód i nie podjął decyzji o przejściu na drugą stronę. S. J. natomiast weszła na przejście.

(dowód: zeznania świadków N. C. k. 497v-498 i k.17-18, k.331-332 oraz E. P. k.509, k.78-79, k.333-334)

W tym samym czasie od strony ulicy (...), po lewej stronie przejścia dla pieszych samochodem marki R. (...) o nr. rej. (...) należącym do Agencji Ochrony (...) nadjechał oskarżony M. J.. Jechał on z prędkością 50km/h i poruszał się prawym pasem ruchu. Miał włączone światła mijania. Z odległości pomiędzy 22,9m, a 28,9m oskarżony zauważył pieszą na przejściu. S. J. znajdowała się wtedy w okolicy połowy szerokości jezdni. M. J. potrącił pokrzywdzoną i manewr hamowania podjął bezpośrednio przed potrąceniem pieszej.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. J. k.497v, k.286, k.101-193 i k.464, zeznania świadków M. P. k.23-24, k.330-33, M. K. (1) k.505, k.20-21 i k.331, M. K. (2) k.72-73, N. C. k. 497v-498 i k.17-18, k.331-332 oraz E. P. k.509, k.78-79, k.333-334, opinie biegłych z zakresu ruchu drogowego J. P. k.165-183, k.211-216, zeznania biegłego na rozprawie k.334-335, opinia biegłego W. G. k. 512-532 i zeznania biegłego na rozprawie k.555)

Po potrąceniu S. J. została uderzona przez przedni lewy fragment samochodu, następnie upadła na pokrywę silnika, głową uderzyła w dolny fragment podszybia i została odrzucona ukośnie w lewo. M. J. pojechał dalej na odległość 54,8m i zatrzymał się. Następnie wycofał samochód do miejsca, gdzie leżała potrącona piesza S. J..

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. J. k.497v, k.286, k.101-193 i k.464, zeznania świadków M. P. k.23-24, k.330-33, M. K. (1) k.505, k.20-21 i k.331, M. K. (2) k.332v-333, k.72-73, P. S. k.120 i k.365, N. C. k. 497v-498 i k.17-18, k.331-332 oraz E. P. k.509, k.78-79, k.333-334, opinie biegłych z zakresu ruchu drogowego J. P. k.165-183, k.211-216, zeznania biegłego na rozprawie k.334-335, opinia biegłego W. G. k. 512-532 i zeznania biegłego na rozprawie k.555, protokół oględzin pojazdu k.36-38, protokół oględzin rzeczy k.80-81)

Samochód oskarżonego przed wypadkiem był sprawny technicznie.

(dowód: protokół oględzin pojazdu k.36-38, wyjaśnienia oskarżonego M. J. k.497v, k.286, k.101-193 i k.464, zeznania świadka D. W. (2) k.344 i k.138)

Po upadku pieszej podbiegł do niej lekarz M. P. i udzielił jej pierwszej pomocy. Zorientował się, że stan potrąconej jest poważny poprosił o wezwanie pogotowia ratunkowego. Pogotowie wezwała telefonicznie M. K. (1). Pokrzywdzona S. J. została przewieziona do Szpitala (...) w K., gdzie o godzinie 23.30 zmarła.

(dowód: zeznania świadków M. P. k.23-24, k.330-33, M. K. (1) k.505, k.20-21 i k.331, M. K. (2) k.332v-333 i k.72-73, N. C. k.497v-498 i k.17-18, k.331-332 oraz E. P. k.509, k.78-79, k.333-334)

S. J. doznała obrażeń ciała w postaci podbiegnięcia krwawego w tkankach miękkich okolicy ciemieniowej i potylicznej po stronie lewej, krwawienia podpajęczynówkowego na wypukłości płata ciemieniowego lewego mózgowia oraz zasinienia uda lewego i przedramienia i obrzęku mózgu Bezpośrednią przyczyną zgonu S. J. było krwawienie podpajęczynówkowe wraz z obrzękiem mózgu.

(dowód: kserokopia dokumentacji lekarskiej k.29, k.56, k.368-372, protokół z sekcji zwłok k.33, k.57-63 i k.105, karta statystyczna do karty zgonu k.34, akt zgonu k.51)

S. J. przed wypadkiem miała problemy zdrowotne. Cierpiała między innymi na dolegliwości związane z kręgosłupem i ostrogami piętowymi. Miała 73 lata.

(dowód: zeznania świadków E. S. k.374 i P. L. k.286v, dokumentacja lekarska k.368-372)

Oskarżony M. J. był trzeźwy.

(dowód: protokół użycia alkosensora i alkometru k 3-4)

Zmarła S. J. była trzeźwa.

(dowód: sprawozdanie z badań krwi i opinia k.84)

Oskarżony M. J. ma 61 lat. Nie był dotychczas karany. Prawo jazdy kategorii (...) posiada od 1972 roku. M. J. posiada również prawo jazdy kategorii A, C, B+E, C+E i T. Oskarżony pracuje w firmie (...) w G. W.. Ma on pozytywną opinię w miejscu zatrudnienia.

(dowód: dane o karalności k.194, k.219 i k.320, kserokopia prawa jazdy k.7, informacja Starostwa Powiatowego Wydziału Komunikacji w K. k.70, kwestionariusz pracodawcy k.208-209)

Oskarżony M. J. przyznał się na rozprawie do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że gdy zbliżał się do przejścia dla pieszych to z daleka widział osobę tam stojącą, ale nic nie wskazywało, że będzie ona chciała przejść przez jezdnię. W jego ocenie nie było widać innej osoby wychodzącej za przeszkody. Oskarżony podał, że jechał z prędkością około 40 km/h i nie miał możliwości wykonania manewru zahamowania, gdyż cała jednia była pokryta

warstwą śniegu i lodu. Przyznał również, że warunki drogowe były trudne i wiedział, że zbliża się do przejścia dla pieszych. Sąd częściowo dał wiarę jego wyjaśnieniom. Z zeznań świadków N. C. i E. P. kategorycznie wynika, że przed przejściem dla pieszych stała pokrzywdzona oraz E. P.. Zmarła S. J. weszła na przejście zza stojącego na przejściu E. P.. Zeznania świadków w tym zakresie były kategoryczne. Oskarżony z uwagi na złą widoczność mógł nie zauważyć dwóch osób stojących początkowo na przejściu. Warunki atmosferyczne i zbliżanie się do przejścia dla pieszych obligowały go jednak do większej uwagi i zmniejszenia prędkości. Początkowo oskarżony wyjaśnił również, że pokrzywdzona przechodziła poza przejściem dla pieszych. Po zapoznaniu się jednak z zeznaniami świadków N. C. i E. P. oraz opiniami biegłych wycofał się z tych wyjaśnień poprzestając na przyznaniu się do winy. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, że jechał on z prędkością 40km/h. Zarówno biegły P., jak i biegły G. w swoich opiniach kategorycznie wyliczyli, że oskarżony poruszał się z prędkością 50km/h. Sąd dał wiarę tym opiniom. Ponadto świadek C. zeznała, że oskarżony jechał szybko, szybciej niż inne pojazdy. Oskarżony wyjaśnił ponadto, że nie hamował przed zdarzeniem. Sąd tym wyjaśnieniom dał wiarę. Na miejscu zdarzenia nie zabezpieczono śladów hamowania. Oskarżony zauważył pieszą bezpośrednio przed zdarzeniem. Nie miał więc czasu na hamowanie.

Za przekonywujące Sąd uznał zeznania bezpośredniego świadka wypadku E. P.. Świadek zeznawał kategorycznie, ale pewnych szczegółów nie pamiętał. Przyznał, że był wtedy nietrzeźwy (wypił 400g wódki) i to z pewnością zaburzało jego zdolności postrzegania i zapamiętania. Świadek będąc przesłuchiwany po zdarzeniu (k.78) zeznał, że widział nadjeżdżający samochód oskarżonego i nie wszedł na pasy. Kiedy spojrzął na przejście zobaczył, że pokrzywdzona jest już na pasach i uderza w nią ten samochód. Zeznania tego świadka były jasne i uzupełniały się z zeznaniami świadka N. C.. E. P. widział, że pokrzywdzona prowadziła psa na smyczy, ale nie widział, by pies ją pociągnął. Po zdarzeniu pies uciekł. Zachowania psa bezpośrednio przed wejściem pieszej na przejście świadek P. nie widział. Zeznania tego świadka były jasne i kategoryczne. Świadek konsekwentnie zeznawał, że widział najeżdżający samochód i dlatego nie zdecydował się na wejście na przejście dla pieszych.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka N. C.. Świadek widziała jak przed przejściem dla pieszych stała pokrzywdzona i starszy mężczyzna. Na przejście weszła tylko pokrzywdzona. Świadek potwierdziła, że pokrzywdzona przechodziła na wprost przejścia, normalnym krokiem, a do potrącenia doszło w rejonie środka jezdni. N. C. konsekwentnie zeznawała, że oskarżony jechał szybko. Nie była w stanie określić prędkości pojazdu, ale samochód jego jechał szybciej niż inne pojazdy. Zeznania świadka w tym zakresie były kategoryczne i uzupełniały się z zeznaniami świadka E. P.. Sąd nie dał tylko wiary świadkowi C. w zakresie jej twierdzeń wypowiedzianych na rozprawie w dniu 30.01.2014r (331v), gdzie powiedziała, że pies pociągnął pokrzywdzoną i potem weszła ona na przejście. Zeznania te były odosobnione. Świadek będąc przesłuchiwana bezpośrednio po zdarzeniu tj.27.01.2013r (k.17-18) nic nie mówiła o pociągnięciu pieszej przez psa. Będąc przesłuchiwana po raz trzeci na rozprawie 04.02.2015r świadek już nie mówiła kategorycznie o tym, by pies mógł pociągnąć pieszą. Zauważyć należy, że pies zmarłej pokrzywdzonej był nieduży, ułożony i był przyzwyczajony do pokonywania drogi w okolicach marketu (...). Ponadto świadek P., który stał przy pokrzywdzonej nigdy nie twierdził, że pies mógłby pociągnąć pieszą.

Przeprowadzono w sprawie dwie opinie biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych opinie biegłych z zakresu ruchu drogowego J. P. (k.165-183, k.211-216, k.334-335) i W. G. (k. 512-532 i k.555). Obaj biegli przyjęli, że do zaistnienia zdarzenia doszło, ponieważ oskarżony nie dostosował prędkości do warunków w jakich odbywał się ruch (niekorzystne warunki atmosferyczne, śliska jezdnia, ograniczona widoczność i zbliżanie się do przejścia dla pieszych). Warunki te oskarżony znał i nie były dla niego zaskoczeniem. M. J., zdaniem obu biegłych, poruszał się z prędkością 50km/h, co było prędkością administracyjnie dozwoloną. Z uwagi jednak na warunki atmosferyczne była to jednak prędkość nadmierna. Obaj biegli stwierdzili również, że do zdarzenia przyczyniła się też pokrzywdzona S. J.. W chwili wkraczania na jezdnię mogła zauważyć jadący z lewej strony samochód i mogła i powinna powstrzymać się od wejścia na przejście. Mogła ocenić, że nadjeżdżający samochód znajduje się w odległości, która nie daje pewności, że pojazd ten się zatrzyma przed jej torem ruchu. Wiedziała, że jezdnia pokryta jest śniegiem, pada i jest ciemno. Opinie biegłych były w tym zakresie kategoryczne i wzajemnie się uzupełniały. Obaj biegli byli przesłuchiwani na rozprawie, gdzie logicznie uzasadnili wywoły zawarte w opiniach. Biegły G. nie wyliczył precyzyjnie prędkości z jaką poruszała się piesza (k.555). Nie ma to jednak, zdaniem Sądu, znaczenia w sprawie. Obaj biegli wydając opinię mieli na względzie, że

piesza miała 73 lata i chorowała na ostrogi piętowe. Nie mogła więc poruszać się szybko lub wbiec pod nadjeżdżające auto. Ponadto żaden z bezpośrednich świadków zdarzenia tj. N. C. i E. P. nie wspominali, by sposób chodzenia pieszej w jakikolwiek sposób odbiegał od normy. Sąd dał wiarę obu opiniom biegłych w całej rozciągłości.

Sąd uznał również za wiarygodne zeznania świadków M. P., M. K. (1) i M. K. (3), którzy co prawda nie widzieli samego momentu wypadku, ale byli na jego miejscu lub pojawili się tam zaraz po zdarzeniu. Zeznania tych świadków były logiczne i wzajemnie się uzupełniały. Świadkowie ci usiłowali udzielić pokrzywdzonej pierwszej pomocy. Potwierdzili też, że oskarżony zatrzymał się po zdarzeniu, a następnie wycofał swój samochód.

Sąd dał także wiarę zeznaniom funkcjonariuszy Policji P. R. (2) i P. S.. Świadkowie ci wykonywali czynności procesowe na miejscu zdarzenia. Sporządzali szkic, wykonywali zdjęcia i zabezpieczali ślady. Ich zeznania były jasne i zgadzały się z dokumentami, które świadkowie ci sporządzili.

Za wiarygodne Sąd uznał również zeznania świadka P. L., u której zmarła S. J. wcześniej przebywała. Świadek potwierdziła, że pokrzywdzona szła do domu z psem. Po zdarzeniu pies sam wrócił do domu. Sąd dał również wiarę zeznaniom E. S.. Świadek była lekarzem rodzinnym zmarłej S. J.. W oparciu o dokumentację medyczną świadek opisała jaki był stan zdrowia pokrzywdzonej i jakie miała dolegliwości zdrowotne.

Do sprawy żadnych istotnych okoliczności nie wniosły natomiast zeznania świadka D. W. (2) i Z. J.. Świadkowie ci nie byli bezpośrednimi, ani pośrednimi świadkami tego zdarzenia drogowego. Świadek D. W. (2) administruje flotą samochodową w firmie (...). Nie było w toku postępowania zastrzeżeń co do stanu technicznego pojazdu. Protokół oględzin pojazdu nie wykazał też żadnych nieprawidłowości. Zeznania świadka Z. J. nie przyczyniły się do ustalenia przebiegu zdarzenia. Świadek ten jedynie oceniał postawę Policji oraz zachowanie oskarżonego.

Sąd dał wiarę pozostałemu materiałowi dowodowemu zebranemu w sprawie. Dokumenty zostały wystawione przez upoważnione instytucje, a ich autentyczność i treść nie była podważana w toku postępowania.

Sąd uznał, że oskarżony M. J. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art.177§2kk. Oskarżony kierując samochodem osobowym marki R. (...) wieczorem w dniu 26 stycznia 2013 roku nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc ulica (...) podczas zbliżania się do przejścia dla pieszych, nie zachował szczególnej ostrożności i nie dostosował prędkości do stanu jezdni, wjechał na przejście dla pieszych z prędkością 50 km/h. Z uwagi na panujące warunki atmosferyczne prędkość ta, choć administracyjnie dozwolona, była nadmierna. Ponadto oskarżony nie dostosował się do znaku D-6, który nakazywał zmniejszenie prędkości tak, aby nie narazić na niebezpieczeństwo pieszych znajdujących się na przejściu dla pieszych. W wyniku takiego działania oskarżony potrafił pokrzywdzoną S. J., która w wyniku odniesionych obrażeń zmarła. Za ten czyn na podstawie art.177§2kk Sąd skazał oskarżonego na karę 1 roku pozbawienia wolności. Przy wymiarze tej kary Sąd wziął pod uwagę jako okoliczności łagodzące dotychczasową niekaralność oskarżonego i jego przyznanie się sprawcy do winy. Oskarżony w toku całego postępowania nie kwestionował swojego zawinienia i wyraził skruchę. M. J. powinien zachować szczególną ostrożność zbliżając się do przejścia dla pieszych. Powinien te z uwagi na warunki atmosferyczne jechać z mniejszą prędkością. Z drugiej jednak strony pokrzywdzona również przyczyniła się do zdarzenia. W momencie wchodzenia na przejście dla pieszych pokrzywdzona miała możliwość zobaczenia zbliżającego się pojazdu i powinna się zatrzymać. W takiej sytuacji wymierzanie oskarżonemu wyższej kary pozbawienia wolności byłoby nadmierną surowością. Sąd uwzględnił też fakt, że czyn przypisany oskarżonemu miał charakter nieumyślny.

Na podstawie art.69§1 i 2kk oraz art.70§1kk Sąd wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił M. J. na okres 2 lat próby. Oskarżony ma 61 lat i nie był dotychczas karany. Postawa i dotychczasowy sposób życia oskarżonego wskazuje, zdaniem Sądu, że będzie on przestrzegał porządku prawnego i nie wejdzie w konflikt z prawem.

Czyn przypisany oskarżonemu ma charakter nieumyślny. Do zdarzenia przyczyniła się również pokrzywdzona. Sąd nie znalazł więc przesłanek do orzekania wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Nie kwestionując tragicznego skutku przedmiotowego wypadku drogowego, jakim

niewątpliwie jest śmierć pokrzywdzonej, Sąd uznał, że zdarzenie nie wyniknęło z brawury czy braku odpowiedzialności oskarżonego. M. J. prawo jazdy posiada od 1972 roku i nie spowodował dotychczas wypadku. W chwili zdarzenia panowały bardzo trudne warunki drogowe (pora wieczorna, zalegający śnieg na poboczach, ślizga jezdnia). Oskarżony źle ocenił stan nawierzchni drogi i nie dostosował prędkości pojazdu. Utrata uprawnień do kierowania pojazdami byłaby równoznaczna dla oskarżonego ze zwolnieniem go z pracy. Wydanie takiego rozstrzygnięcia byłoby, zdaniem Sądu, zbyt surowe.

Na podstawie art.230§2kpk Sąd zwrócił siostrze zmarłej pokrzywdzonej P. L. dowody rzeczowe w postaci płaszcza damskiego w kolorze zielonym, swetra ażurowego w kolorze popielatym, golfu damskiego w kolorze niebieskim, rajstop damskich w kolorze brązowym, skarpet w kolorze białym z paskiem czerwono-czarnym oraz pary butów typu traperki w kolorze jasnobrązowym. Odzież ta została zabezpieczona na potrzeby postępowania, a po jego zakończeniu powinna być zwrócona osobie najbliższej.

Na podstawie art.627kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych P. L., J. J. (1), K. J. i Z. J. kwotę 2 376,36zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych wnosił o zasądzenie kosztów zgodnie z Rozporządzeniem. Pełnomocnik uczestniczył w pierwszym rozpoznaniu sprawy przed Sądem, gdzie było 6 terminów rozpraw (420zł + 5x84zł za kolejne terminy = 840zł). Następnie sporządził apelację i występował przed Sądem II instancji (420zł). Potem uczestniczył w ponownym rozpoznaniu sprawy, gdzie były 4 terminy (420zł + 84x3 = 672zł). Łącznie należność wyniosła 1 932zł. Do tej kwoty należało doliczyć 23%VAT. Sąd zasądził więc wynagrodzenia w kwocie 2 376,36zł.

Na podstawie art.627kpk Sąd zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego kwotę 4635,39zł tytułem kosztów postępowania. Na koszty te składają się przede wszystkim koszty opinii biegłych (opinia biegłego G. 2 437,56zł k.539 i biegłego P. 790zł k.217) Oskarżony J. pracuje, ma stałe dochody i nie ma nikogo na utrzymaniu. Powinien więc ponieść koszty postępowania.

/-/D. W.-M.